

sen door de afdeeling, den afdeulingsraad gehoord, zijn goedgekeurd. Het hoofdbestuur behoudt zich toch nog de bevoegdheid voor, ook na die goedkeuring aan de leden der afdeelingen te beletten, zich aan het fonds te verbinden. De eigenlijke uitwerking van het algemeen bindend besluit is ten slotte alleen dit, dat aan de besturen der afdeelingen en aan de afdeelingen in zake de goedkeuring van de statuten, enz. der nieuw opgerichte ziekenfondsen allen invloed ondernomen wordt. Terwijl de toestanden in de verschillende afdeelingen verschillend zijn, is dat verkeerd. Dat is geen denkbeeldig bezwaar. In de algemeene vergadering te Leiden is gebleken, dat de afdeeling Amsterdam algemeen bindend besluit 3 (betreffende de welstandsgrens) wenscht veranderd te hebben.

Leiden, 12 Maart 1915.

A. VAN RHIJN.

Het denkbeeld van dr. VAN RHIJN, om grootere zelfstandigheid te geven aan de afdeelingen inzake het oprichten van ziekenfondsen, het sluiten van collectieve contracten en het goedkeuren van statuten van ziekenfondsen, zou voor de organisatie der geneeskundigen groote gevaren kunnen medebrengen. Uit de besprekingen, gedurende de laatste jaren in de algemeene vergadering gehouden, en uit de genomen besluiten is gebleken, dat de meerderheid in onze Maatschappij wel, en m. i. terecht, een zeer grooten invloed wil geven aan de afdeelingen, doch van meening is, dat er eenheid moet zijn en daarvoor centrale leiding onmisbaar is. De statuten en reglementen van de afdeulingsziekenfondsen moeten worden goedgekeurd door de afdeelingen, zoodat een afdeulingsziekenfonds tegen den wensch van de leden der afdeelingen niet kan worden opgericht. Wat andere ziekenfondsen in een afdeeling betreft, zal toch waarschijnlijk het hoofdbestuur niet spoedig tot goedkeuring van statuten en reglementen overgaan, indien de afdeeling zich daartegen verzet.

Dr. VAN RHIJN is van meening, dat, ook na den in Leiden aangenomen leiddraad, er leden zijn, die de beginselen van andere kringen zijn toegedaan en daardoor misschien op den duur niet in onze Maatschappij zullen kunnen blijven. Wie de personen zijn, die hier bedoeld worden, is mij niet duidelijk; maar zou voor deze personen wel eenig besluit van de organisatie der geneeskundigen aannemelijk zijn?

Tenslotte schijnt de geachte schrijver in de meening te verkeerren, dat, indien het nieuwe ontwerp-ziektewet bekend is geworden, „door de geneeskundigen niet meer vrij kan worden beraadslaagd over de houding, tegenover het nieuwe ontwerp aan te nemen”. Deze meening berust toch zeker op een misverstand, want, indien er een ziektewet komt, en reeds voordat die wet in het *Staatsblad* staat, zal onze Maatschappij geheel opnieuw moeten overwegen, wat haar onder de gegeven omstandigheden te doen staat. Het voorbeeld van de subsidie is lang niet de eenige mogelijkheid; het is mogelijk, dat de nieuwe ziekteverzekeringswet een zeer vredelievende oplossing brengt; het is ook mogelijk, dat de besluiten der geneeskundigen na het in werking treden der wet geheel andere, misschien krassere zullen worden. Niemand kan daaromtrent iets voorspellen en daarom is zeer terecht in de vorige algemeene vergadering aan het hoofd van den leiddraad nog eens gezegd, dat deze voorstellen, omtrent de wijze van uitvoering der genomen besluiten, slechts gelden, zoolang de Maatschappij door een ziektewet niet tot andere maatregelen tot handhaving van de vrijheid en onafhankelijkheid van den geneeskundigen stand wordt gedwongen.

Dordrecht, 16 Maart 1915.

A. C. VAN BRUGGEN.

HUISVERZORGING.

Dat de vereeniging „Huisverzorging” de verzorgsters in sommige gevallen van kostgeld voorziet, was mij niet bekend. De doctoren DE LANGE en DRIESSEN deden een goed werk, zulks in het vorige Tijdschriftnummer bekend te maken, wyl mij blijkt,

dat aan verschillende geneesheeren deze niet genoeg te waardeeren hulp van Huisverzorging op die wijze, evenmin als mij, bekend was.

Amsterdam, 15 Maart 1915.

A. KROPVELD JR.

QUO USQUE TANDEM. . .

Geachte redacteur.

Het is op uw verzoek, dat ik mijn stuk heb geschreven. De aanval van collega TREUB heeft mij *noch* verwonderd, *noch* getroffen; hij is voor discussie vatbaar. Uw „verdediging” echter deed mij aan het verhaal denken van den kluzenaar en den beer: de vliegen van het voorhoofd van zijn meester werende, heeft hij den schedel van den kluzenaar ingeslagen. Over deze wijze van „verdediging” heb ik al lezende lachend de schouders opgehaald, in de meening, dat het niets was dan onhandigheid.

Ook over uw uitlatingen in het laatste nummer van het *Tijdschrift* haal ik de schouders op, maar toch met andere gevoelens: . . .

Zooals u bekend is, ben ik *Zwitser*. Mijn spreektaal is Zwitsersch, mijn schrijftaal Duitsch. In mijn opstel schreef ik: „das Schwert, dessen Schneide von Deutschland in wachsamer Sorge scharf gehalten”. . .

Zeker heb ik dit minder goed in het Nederlandsch vertaald; maar dan ware het uw plicht — als redacteur — geweest:

10. òf: het te verbeteren; want hoe dikwijls verbeter ik lijvige geschriften, die mijn nieuwe — Nederlandsche — landgenooten, in niet altijd onberispelijk Duitsch schrijven;

20. òf: over de uitdrukking, die u hinderde, heen te glijden als over een bijzaak. Zelfs al ware dus mijn uitdrukking fout geweest, dan nog was het de daad van een schoolmeester, erover te vallen. (Indien gij echter het mes voor een physiologische proef slijpt en dit niet doet „met wakend oog”, dan genade den armen kikvorsch, die uw slachtoffer wordt)!

30. òf: met uw grap over „slijpsteen en Duitsche techniek” thuis te blijven.

Daar gij over „beschaving en toppunt van verfijning” oreert, hoop ik, dat deze zóó ver gaat, om dit, mijn verweer, eveneens te plaatsen ter aanvulling van „qui s'y frotte s'y pique”.

Amsterdam, 17 Maart 1915.

O. LANZ.

Met groot genoegen plaats ik deze hoffelijke Catilinarie van collega LANZ. Geestigheid, ook aan mijn eigen adres gericht, weet ik altijd te waardeeren, en het „verweer” van collega LANZ, dat eigenlijk meer van een onstuimigen aanval heeft, vloeit over van geest, zooals de lezers kunnen bemerken. Ik kan mij dan ook met den besten wil van de wereld niet boos maken over zijn puntig proza, en betreur het, dat hij blijkbaar wel boos is geworden over het mijne, dat waarlijk niet puntig bedoeld was. „Qui se fache a tort”.

Overigens stel ik voor, het oorlogszwaard van collega LANZ, dat al zooveel pennen gescherpt heeft, nu voor goed te begraven.

G. VAN RIJNBEEK.

BRIEFWISSELING.

WAT IS TUNGSTEN?

Naar aanleiding van de mededeeling, gedaan op bldz. 816 van ons nummer van verleden week in het opstel van LICHTENBELT en JOLLES, dat de anode der COOLIDGE-buis bestaat uit een „zeer duur metaal, dat „tungsten” genoemd wordt” meldt de heer